

Vestitorul

numelui lui Iehova

Străjerule, cât mai este din noaptea!
Isaia 21:11

Anul VI. — Septembrie, 1937 — No. 9.

Conținutul:

Maleahi (partea V) urmare	151
Maleahi (partea VI)	153
Îngrijirile lui Iehova (partea I)	163

Apare odată pe lună

Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.

Soc. Anonimă

Str. Crișana No. 35 (fost 33) București 2

Voi
imi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© W.T.B. & C.S.

Revista aceasta este o traducere care apare
în mai multe limbi

Pentru România răspunzător :

VASILE STOICA, București 2, Str. Crișana 35

Permis pentru această revistă :

Ord. Ministerului Regal al Afacerilor Străine No. 603 din
7 Februarie 1933.

Pentru expediere :

Ord. P. T. T. No. 24.250 din 10 Februarie 1933 No. 4 pag. 12

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va
fi pacea fiilor tăi“. = *Isaia 54:13* (Versiune engleză)

Sfânta Scriptură învață clar

Că IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este
din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al
pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că
Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al
său la formarea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul
Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe
pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a
creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus
Că omul a călcat cu voință legea lui Dumnezeu și astfel a că-
zut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam,
toți oamenii s'au născut ca păcătoși și n'au niciun drept la
viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscum-
părătorul omului; c'a suferit moartea pentru a procura pre-
țul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură
divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat
mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit
cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion
și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele că-
ruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii
unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și mem-
brii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că
au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația
lui Iehova și să proclame hotărârile sale așa cum sunt ex-
primite în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împără-
ției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care
l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer
și fundează acum împărăția lui Dumnezeu.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita
popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împă-
răția lui Iehova pe care Christos a început să o stabilească.
Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea or-
ganizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că
toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi
restatorniciși și vor trăi vecinic pe pământ.

Buna speranță pe 1937—1938

Lucrurile Societății constă din vestirea evangheliei îm-
părăției lui Dumnezeu. Fiecare copil consacrat al
lui Dumnezeu are privilegiul să ieie parte la acest
lucru. Dela organizarea Societății planul lucrului în de-
cursul anului așa a fost făcut cum a dat Domnul banii
prin copiii săi consacrați. Noi continuăm să urmăm acest
exemplu.

Fiecare care a fost luminat de adevăr prețuiește fap-
tul c'a primit această binecuvântare ca un dar plin de
har; și el apreciază privilegiile sale de a întrebuița
timp, energie și bani pentru a vesti mesajul altora.
Unii care merg din casă în casă și fac atâta lucru de
mărturie cât le stă în putință sunt binecuvântați pe
lângă aceasta și cu mijloace bănești pe care doresc să
le întrebuițeze în serviciul lui Dumnezeu pentruca
sufletele flămânde care nu pot fi vizitate de ei per-
sonal să fie nutrite prin evanghelia prețioasă a împă-
răției.

Obiceiul de a pune la parte în fiecare săptămână o
anumită sumă pentru lucrul divin s'a dovedit totdeauna
folositor pentru dătător. O comunicare către Societate
relativ la aceea, cu cât speră să contribuie fiecare, ne
ajută să facem planul de lucru pe baza sumelor ce se
pot aștepta.

După primirea acestui număr al revistei fii bun și com-
pletează două bilete care să aibă acelaș conținut. Pe unul
din aceste bilete îl păstrați pentru voi ca să știți în
orice timp ce sumă ați promis să dați, iar pe celălalt
bilet ni-l trimiteți la societate.

Noi recomandăm o comunicare scurtă care să nu cu-
prindă altceva decât următoarele :

Cu ajutorul lui Dumnezeu sper că voi fi în stare să
dau pentru lucrul răspândirii evangheliei în anul viitor
suma de . . . Lei. Această sumă o voi plăti în astfel de
rate și timpuri după cum voi putea, și cum mă va a-
juta și binecuvânta Domnul.

Dela noi înșine nu putem face nimic; însă suntem
convinși că rugăciunile dreptilor pot să ajute mult. De
aceea rugăm pe frați să-și aducă aminte de noi în ru-
găciunile lor zilnice înaintea tronului harului ceresc ca
să ni se deie înțelepciune și îndurare să putem folosi
bani în modul cel mai potrivit la răspândirea evanghe-
liei spre mărirea Domnului și să putem duce la înde-
plinire lucrul încredințat nouă.

(W. T. din 1 Mai 1937)

„Regele Regilor“

Periodul de mărturie viitor din 2 până la 10 Octombrie
inclusiv se va ține în toată lumea, adică atât de departe cât
se întinde teritoriul pământesc de domnie al Regelui Regi-
lor, după al cărui titlu a fost numit acest period. Deoarece
cartea „Bogăție“ se află acum în multe limbi, este potrivit de
a concentra toate străduințele asupra acestei cărți și a o oferi
împreună cu o broșură. Faceți, vă rugăm, imediat pregătirile
voastre și luați dispoziții pentru acest period și faceți aceasta
ca pentru Regele Regilor. Așteptăm apoi raportul vostru prompt.

M A L E A H I

PARTEA V-a (urmare)

„Fie numele Domnului binecuvântat, deacum și până în veac“ (Psalm 113 : 2).

„Această interpretare nu este a mea. Ea este vocea unanimă a părinților creștinătății. Și cine sunt bărbații care prin lepădarea învățaturii despre purgatoriu au strămutat pietrele vechi de hotar ale credinței creștinești? Ei sunt oameni de ai bisericii nemulțumiți și care s'au săturat de jugul religiei“. Mai departe el zice : „Acelaș motiv pentru ce respingeți părerea unui politician neștiutor cu privire la o întrebare constituțională și adoptați părerea unui jurist eminent, vă silește să respingeți noutățile inovatorilor religioși și să urmați părerile unanime ale părinților cu privire la obiectul purgatoriului... Aș voi să vă prezint extrase amănunțite din scrierile Părinților de mai demult ai Bisericii despre acest subiect, însă trebuie să mă mulțumesc cu aceea de a vă însira unele dintre luminile cele mai strălucitoare ale creștinismului primitiv“. Apoi Cardinalul Gibbons numește și citează următorii așa ziși „părinți“ ai creștinătății : Tertullian, Eusebius, Cyril, Eftrem, Ambroziu și alții, și adaugă : „Voi vedeți prin urmare că a se ruga pentru cei morți... a fost o faptă religioasă învățată și inculcată de toți marii Doctori și Părinți ai Bisericii, care au fost recunoscuți de toți ca interpreții religiei creștine“. („The Faith of Our Fathers“, pagina 208 și următoarele).

41. Toate doctrinele Ierarhiei romano-catolice se bazează pe aceeaș autoritate, adică pe învățăturile oamenilor care au trăit în zilele dela început ale acestei organizațiuni și care sunt numiți „Părinții Bisericii“, însă învățăturile lor nu sunt sprijinite deloc de Biblie. În această privință Fariseii și învățătorii Ierarhiei romano-catolice se află în aceeaș situație. Ei disprețuiesc poruncile lui Dumnezeu și suferesc legea și învățăturile lui Dumnezeu și ale lui Christos Isus spre a susține învățăturile „părinților“.

42. Este interesant de a observa aici că apostolul Pavel a fost odinioară un Fariseu dar din mila lui Dumnezeu s'a întors și a devenit un propovăduitor zelos al adevărului. Ca un Fariseu Pavel a urmat și a învățat, după cum a declarat el însuși, „religiunea“ Iudeilor care s'a sprijinit pe tradiția părinților. După ce Domnul a făcut pe Pavel un apostol, Pavel a scris Galatenilor și a zis : „Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religiunea Iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, și făceam prăpăd în ea ; și cum eram mai înaintat în religiunea Iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însufle-

țit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești [pentru tradițiunile părinților ; după Biblia engleză]“ (Galateni 1:13, 14).

43. Apostolul face aici o deosebire clară între creștinism și tradițiunile părinților, care tradițiune a fost baza pentru religiunea Iudeilor. Creștinism adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum l-a învățat Christos Isus ; în timp ce religiunea este tradițiunea învățată de oameni. Că religiunea Fariseilor sau „religiunea Iudeilor“ a fost o sucire a adevărului, și prin urmare s'a tras dela Diavolul, este arătat mai departe prin cuvintele următoare ale apostolului : „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina [tradițiunile] oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Christos“ (Coloseni 2:8).

44. Ierarhia romano-catolică susține în mod fals că apostolul Petru a fost primul papă și că papii care au urmat după el sunt urmașii cu adevărat divini ai lui. Această învățătură este sprijinită de asemenea numai pe tradițiunea părinților. Petru însuși ia o atitudine exact contrară și arată că învățăturile părinților au fost deșerte și contrare Cuvântului lui Dumnezeu : „Căci știți că nu cu lucruri peritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de vicțuire, pe care-l moșteniserăți dela părinții voștri“ (1. Petru 1:18). Apostolul Petru declară aici în modul cel mai hotărît că tradițiunea părinților a fost deșartă și contrară Cuvântului lui Dumnezeu. Ierarhia romano-catolică a urmat aceleași tradițiuni deșerte.

45. Cu privire la aceia care au urmat tradițiunea părinților lor și care au învățat și au exercitat religiunea Iudeilor, care de bună seamă și-a tras originea dela Diavolul, este scris : „Isus le-a zis : 'Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M'ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin dela Dumnezeu : n'am venit dela Mine însumi, ci El M'a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea ? Pentru că, nu puteți asculta Cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe diavolul ; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaș ; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Orice câtorci spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii“ (Ioan 8:42—44).

46. Fariseii din vechime și învățătorii Ierarhiei romano-catolice, care sunt Fariseii moderni, aparțin fără îndoială la aceeaș clasă, și amândoi sunt dușma-

nii lui Dumnezeu și ai împărăției sale. Ierarhia romano-catolică susține în mod fals că instituțiunea ei, care-și trage originea dela Diavolul și este făcută de oameni, constituie împărăția lui Dumnezeu. Și de aceea Ierarhia refuză să intre în împărăția lui Dumnezeu sub domnia lui Christos și afară de aceasta se folosește de tot felul de metode spre a împiedeca pe alții dela aceasta; și despre unii ca aceștia Domnul Isus zice: „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor Impărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre“ (Matei 23:13). Fariseii de astăzi, Ierarhia romano-catolică, întrebuițează tot felul de mijloace și uneltiri rele spre a face prozeliti și a aduce în organizațiunea sa, și a supune stăpânirii sale, pe toți copiii poporului; și cu privire la aceștia Isus zice: „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi înconjurați marea și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință după alte traduceri: prozeliti; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă... Prin aceasta mărturișiți despre voi înșivă că sunteți fiii celor ce au omorât pe prooroci. Voi dar umpleți măsura părinților voștri! Șerpi, pui de năpârce! Cum veți scăpa de pe deapsa gheenei?“ (Matei 23:15, 31—33).

47. „Religiunea creștină“ n'a existat niciodată. Numele „religiune creștină“ este o absurditate și o defăimare a numelui lui Isus și al lui Iehova Dumnezeu. Învățăturile, obiceiurile și ceremoniile ei sunt exact contrare Cuvântului lui Dumnezeu, și de aceea vin dela Diavolul. Creștinism este aceea ce a învățat Christos Isus în ascultare deplină față de legea și porunca Dumnezeului Celui Atotputernic. Fariseii din vechime au prigonit pe Isus până la moarte din cauză că a învățat adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Fariseii moderni, Ierarhia romano-catolică și aliații ei care exercită religie, de asemenea prigonesc pe martorii lui Iehova, urmașii adevărați ai lui Christos Isus, și caută să-i omoare. Isus a avut o reputație foarte rea între Fariseii din timpul său și ei au îngrămădit ocară asupra lui. Urmașii adevărați ai lui Christos Isus în ziua de astăzi, care sunt martorii lui Iehova, au o reputațiune foarte rea și sunt disprețuiți în ochii tuturor reprezentanților religiei și în ochii tuturor celor din banda Diavolului. În felul acesta clasa servului credincios și înțelept are privilegiul să sufere cu Christos Isus așa cum a suferit el; și toți care sunt martorii lui Iehova suferă împreună, deoarece toți sunt disprețuiți, ocăriți și urâți de reprezentanții religiei din cauză că vestesc numele și împărăția lui Iehova Dumnezeu.

48. În această legătură, în ceea ce privește profeția lui Maleahi 2:6, se vede clar că Christos Isus și urmașii lui adevărați vorbesc adevărul. Legea adevărului este în gura lui Christos Isus și a urmașilor lui adevărați. Nimic nelegiuit nu se găsește la ei; însă învățătorii religiei și toți care se împotrivesc mesajului împărăției se înfiercăză ei înșiși ca dușmanii lui Dumnezeu și ai lui Christos. Aceasta se aplică mai ales clasei „servului rău“ care a avut ocazie deplină să știe mai bine și să meargă pe calca cea dreaptă, dar care clasă a neglijat cu totul să tragă folos din ceea ce i-a dat Domnul.

Datoria preoților

49. Iehova a vestit ce este datoria acelor care sunt aspiranți la împărăție și care prin urmare aparțin ordinului preoților. El a poruncit profetului său să scrie: „Căci buzele preotului trebuie să păzească știința [după trad. Nitzulescu: cunoștința], și din gura lui se așteaptă învățătură [legea (lui Iehova)]; după alte traduceri], pentru că el este un sol al Domnului oștirilor“ (Maleahi 2:7). Rămășița martorilor lui Iehova trebuie să-și păzească buzele totdeauna, și trebuie să fie gata totdeauna când i se oferă ocazie să vestească adevărul despre Dumnezeu și împărăția lui. Iehova a instruit pe aceia care au încheiat un legământ spre a-l servi, zicând: „Și să puteți învăța pe copiii lui Israel toate legile, pe cari li le-a dat Domnul prin Moise“ (Leveticul 10:11). Această poruncă se referă cu mai multă vigoare la preoțimea antitipică. Ei trebuie să vorbească cu curaj adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și împotriva sucirii lui. Ei îndeplinesc aceasta prin aceea că răspândesc cunoștința adevărului în formă tipărită, și aceasta este lucrarea lor prezentă.

50. Mai departe profetul zice: „Și din gura lui se așteaptă [de către toți care sunt de partea lui Iehova] legea lui Dumnezeu și nu tradițiunile oamenilor!“. Clasa preoților trebuie să asculte legea lui Dumnezeu și să o facă cunoscut altora care voiesc să audă, căci Iehova îi trimite ca martorii lui să vestească Cuvântul și numele său. Intocmai după cum Ioan Botezătorul a fost solul lui Dumnezeu trimis spre a anunța scopul lui Dumnezeu de a trimite pe Christos Isus, așa a fost trimisă acum rămășița clasei preoțești a lui Dumnezeu spre a vesti pe Iehova, Regele și împărăția lui. Ioan Botezătorul a fost omorât fiindcă a vestit legea lui Dumnezeu regelui Irod și altora care au practicat religia Iudeilor. Irod a fost un prozelit al religiei Iudeilor și a practicat aceleași formalități fățarnice (Marcu 6:14—29). Christos Isus este Mesagerul sau Solul lui Iehova care a pregătit calea înaintea lui Iehova și imediat după aceea a intrat în templu (Maleahi 3:1). Din acest motiv a vorbit Isus despre sine de mai multe ori ca Solul lui Iehova și despre Iehova ca despre 'Cel ce m'a trimis'. Christos Isus în templu trimite acum pe rămășiță, întocmai după cum a declarat cu privire la ucenicii lui: „Cum M'ai trimes Tu pe Mine în lume, așa i-am trimes și Eu pe ei în lume“ (Ioan 17:18). „Isus le-a zis din nou: 'Pace vouă! Cum M'a trimes pe Mine Tatăl, așa vă trimet și Eu pe voi'“ (Ioan 20:21). Membrii rămășiței sunt trimiși ca martorii lui Iehova direct sub porunca Domnului Isus Christos. Christos Isus a strâns pe urmașii lui credincioși în templu, și îi învață în acest loc ascuns; și ei trebuie să meargă și să vestească deschis și cu curaj ceea ce au auzit acolo (Matei 10:27). Prin faptul că rămășița face lucrul acesta după porunca ce i s'a dat, ea se apropie de Dumnezeu, Tatăl ei, și de organizațiunea lui, „mama“ ei, și Capul acestei organizațiuni și acela care este mai aproape de Tatăl este Christos Isus; și toate acestea se fac de Christos Isus și urmașii lui credincioși în numele lui Iehova și pentru numele lui Iehova.

(Urmează).

Intrebări pentru studii.

Alin. 39—41. Arată cu ajutorul pildelor deosebirea dintre religione și creștinism. Compară atitudinea Fariseilor din zilele lui Isus cu cea a reprezentanților religiei din ziua de astăzi.

Alin. 42—45. Arată cu ajutorul declarațiilor apostolilor Pavel și Petru și ale lui Isus, că religionea Fariseilor a fost o sucire totală a adevărului, și prin urmare s'a tras dela Diavolul.

Alin. 46—48. Arată cu ajutorul faptelor că învățătorii Ie-

rahici romano-catolice sunt dușmani ai lui Dumnezeu și ai împărăției sale, și merg fără indoială pe aceeași cale ca și Fariseii din vechime, despre ceace Isus a vorbit în Matei 23:15 și 23:15, 31—33.

Alin. 49, 50. Aplică următoarele declarațiuni biblice: a) „Buzele preotului trebuie să păzească cunoștința”; b) „și din gura lui se așteaptă legea”. Compară pozițiunea și însărcinarea rămășiței martorilor lui Iehova în timpul prezent cu cea a lui Ioan Botezătorul și a lui Christos Isus.

(W. T. din 1 Ianuarie 1937).

M A L E A H I

PARTEA VI-a

„Nu-Mi voi călca legământul, și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele”. (Psalm 89 : 34).

I EHOVA este un Dumnezeu credincios legământului. Dacă și-a dat cuvântul, atunci el se ține totdeauna de cuvânt. „Eu am spus, și Eu voi împlini” (Isaia 46:11). „Cuvântul Meu... nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini lucrurile pentru cari l-am trimes” (Isaia 55:11). Când o creatură încheie un legământ cu Iehova, ea trebuie să țină acest legământ în mod credincios, căci în alt chip nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu. Toți pe care-i aprobă Dumnezeu trebuie să fie de încredere. Cine tratează legământul său cu ușurință nu este de încredere. Un călcător de legământ este disprețuit în ochii lui Dumnezeu și este vrednic de moarte (Romani 1:31, 32). Calea conducătorilor religiei este prin urmare nechibzuită și dezastruoasă, și cine-i urmează merge pe calea largă a pieririi.

2. Conform legământului său cu Levi Iehova a luat pe preoți din acea seminție. Leviții au reprezentat pe aspiranți la casa regală a lui Iehova. O parte a preoțimii levitice a fost credincioasă, iar o altă parte mânănată de egoism a fost necredincioasă. Acelaș lucru se poate spune și despre preoți cât și despre servi. Iehova, după ce a declarat, ce cere dela preoți, se adresează celor necredincioși și le zice: „Dar voi v'ați abătut din cale, ați făcut din Lege un prilej de cădere pentru mulți, și ați călcat legământul lui Levi, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 2:8).

3. Iehova a spus dinainte preoților că nu au dat onoare numelui său. Dimpotrivă, ei au dezonorat numele lui, și Iehova le-a zis: „Voi, preoților, cari nesocotiți Numele Meu” (Maleahi 1:6). Ei se îndepărtaseră de cale prin faptul că au adus Domnului jertfe imperfecte. Preoțimea antitipică trebuie să aducă totdeauna „lui Dumnezeu [și nu oamenilor] o jertfă de laudă” (Evrei 13:15). Când Domnul Isus s'a arătat în templu, au existat candidați la împărăție, și prin urmare membrii ai preoțimii, care s'au făcut vinovați de a se fi abătut din cale și a fi adus Domnului jertfe imperfecte. În adevăr, în anul 1917 aproape toți au fost mai mult sau mai puțin mânjiți, și de aceea s'a mâniat Dumnezeu pe ei. Ei au fost însă scuzabili într-o măsură oarecare din pricina neștiinței lor și a învățăturilor greșite pe care le-au primit. Mulți însă nu s'au mai întors pe calea cea dreaptă, nici atunci

când au fost îndreptați de Domnul. Cei infumurați și egoiști nu numai că au rătăcit ei înșiși, ci afară de aceasta au „făcut din Lege un prilej de cădere pentru mulți”. Ei au făcut aceasta prin faptul că au învățat tradițiunile oamenilor și le-au prezentat în chip greșit ca interpretarea legii lui Dumnezeu; și prin faptul că au pretins a fi învățătorii și interpreții Cuvântului lui Dumnezeu, și prin interpretările lor false în decursul timpului au făcut pe mulți să se zăpăcescă și să-și piardă încrederea în organizațiunea Domnului de pe pământ. Prin învățătura „desvoltării de caracter” și înălțarea și slăvirea de conducători ome-nești ei au dezonorat numele lui Dumnezeu și au cauzat că mulți și-au pierdut curajul fiindcă au văzut că cu desvoltarea lor de caracter n'au putut ajunge la niciun rezultat, și și-au dat seama că le-a fost imposibil să se desăvârșească în trup. Tot meru li s'au amintit imperfecțiunile și incapacitatea lor de a se face pe sine perfecți. Cei ce s'au înălțat pe sine și au fost foarte pioși s'au ținut că sunt modele perfecte și au încercat să atragă urmași după ei, și ei au făcut aceasta spre înălțarea și slăvirea lor proprie. Atât aceste fărădelegi cât și altele au făcut de lipsă ca Christos Isus să-și trimită ingeri spre a „smulge din Impărăția Lui toate lucrurile, cari sunt pricină de păcătuire și pe cece săvârșesc fărădelegea” (Matei 13:41). Mulți s'au mirat pentru ce există o astfel de desbinare între diferite grupuri care susțin a fi în adevărul prezent. Sfânta Scriptură arată clar că dela începutul judecării în templu clasa preoților credincioși și a celor necredincioși trebuiesc despărțite în spirit, deși nu cu totul în trup.

4. Cei necredincioși au devenit călcători de legământ, și de aceea zice Iehova: „Ați călcat legământul”. Așa s'a întâmplat la Izraelul natural, și așa stă lucrul și cu Izraelul spiritual. Un exemplu despre ceace s'a întâmplat în Izraelul natural se găsește în aceasta că „unul din fiii lui Ioiada, fiul marelui preot Eliașib, era ginerele lui Sanbalat, Horonitul” și a fost necredincios; și Neemia l-a izgonit. Cu privire la aceasta Neemia a zis: „Adu-Ți aminte de ei, Dumnezeule, căci au spurcat preoția și legământul încheiat de preoți și Leviți” (Neemia 13:28, 29).

5. Nimeni nu poate servi doi stăpâni. Nimeni nu

poate să fie credincios Domnului și în același timp să facă în vreun chip oarecare concesioni Diavolului și organizației Diavolului. Unii din preoțimea antitipică sau Izraeliți spirituali au încercat să satisfacă cerințele lumești și în același timp să placă și să servească lui Iehova Dumnezeu. Aceasta a fost un compromis cu lumea. Intrebuințarea unei pozițiuni în organizația lui Dumnezeu spre câștig egoist și folos personal este necredinciosie. Cei egoiști care au făcut un astfel de lucru și-au permis să întrebuințeze adevărul pentru scopul lor egoist și spre plăcerea lor personală; ei au neglijat și au refuzat să ducă adevărul altora și se împotrivesc celor care transmit adevărul în mod credincios sufletelor flămânde. (Cei necredincioși se tem de oameni și caută să placă oamenilor, și aceasta îi face călcători de legământ.) Continuând a susține că servesc pe Domnul, ei aduc ca dar Domnului ce este orb și în alt chip cu cusur, și prin aceasta dezonoarează numele lui Iehova.

6. Intre cei neascultători sunt cuprinși și accia care din pricina îndărătniciei lor au fost împărțiți în clasa servului rău la începutul judecării în templu, și de asemenea și clasa celor aleși ca bătrâni care refuză să asculte avertismentul Domnului. Acestora le zice Domnul prin profetul său: „De aceea și Eu vă voi face să fiți disprețuiți și înjosiți înaintea întregului popor, pentrucă n'ați păzit căile Mele, ci căutați la fața oamenilor, când talmăciți Legea“ (Maleahi 2:9). Iehova a pus pe Christos Isus să curățească sanctuarul și astfel să facă pe „preoții“ necredincioși și călcătorii legământului lui Levi să fie priviți din punctul de vedere al lui Dumnezeu cu dispreț și în același chip să fie priviți cu dispreț de toate persoanele care au spiritul Domnului Dumnezeu și care-i servesc în mod credincios. Dumnezeu nu se servește de „preoții“ necredincioși în serviciul său, ci face ca adevărul să ajungă la poporul său credincios de legământ și la toți oamenii binevoitori cu toate că potrivnicii și necredincioșii se pun în calea proclamării adevărului. Pe cei credincioși Iehova îi numește martorii lui; și pe Domnul Isus, marele său serv, îl pune peste toate „averile“ lui. Iehova zice mai departe celor necredincioși: „Veți lăsa numele vostru ca blestem aleșilor [servilor] Mei; și anume: 'Domnul Dumnezeu vă va omori', și va da robilor Săi [și va onora pe robii săi aleși și credincioși] cul un alt nume“ (Isaia 65:15). „Talantii“ sunt luați dela servul netrebnic și necredincios și sunt dați servului credincios (Matei 25:28, 29). „Căci voi cinști pe cine Mă cinstește, dar ceice Mă disprețuiesc, vor fi disprețuiți“ (1 Samuel 2:30). Domnul descoperă pe cei necredincioși din clasa preoților și pe cei credincioși, și se servește de aceștia din urmă spre a aduce la îndeplinire scopul său.

7. Despre cei din clasa preoților, care se țin pe sine de importanți, Domnul zice „căutați la fața oamenilor, când talmăciți Legea“. Inchipuiții și neglijenții clasei „bătrânilor aleși“ au zis și zic încă: 'Legea sau regula Domnului că martorii lui trebuie să meargă din casă în casă se referă la membrii de rând ai poporului lui Dumnezeu, însă această lege sau regulă nu se poate aplica clasei „bătrânilor aleși“ sau „bătrânilor de frunte“ din adunare'. Acești înfumurați și-au inchipuit că ocupă o pozițiune cu mult mai înal-

tă decât ca să poată face după prețuirea lor un astfel de „serviciu ordinar“! Acești „bătrâni aleși“ și inchipuiți încearcă să atenuieze legea lui Dumnezeu sau să o vestească în surdina ca să nu facă impresia că se poartă prea aspru cu preoțimea și cu alții care practică religione, ca politicianii care se folosesc de religione spre a îndeplini scopurile lor egoiste. Când legea lui Dumnezeu a ajuns în conflict cu legea fărăi făcută de oameni, atunci cei necredincioși s-au închinat înaintea stăpânilor omenești de pe pământ și au declarat că acești stăpânitari sunt „înaltele stăpânirii“, și ei au întrebuințat aceasta ca scuză pentru refuzul lor de a răspândi vestea împărăției din casă în casă, așa cum a poruncit Dumnezeu. Ei au încercat să-și păstreze pozițiunea lor înaltă și onorabilă între cei consacrați pentrucă să poată face mai departe pe stăpânii peste alții și să apară înțelepți și puternici, în loc să se supună regulei Domnului. Ei au murmurat și cărlit împotriva procedurii organizației vizibile a lui Dumnezeu, și au refuzat să se conformeze legii organizației sale (Iuda 16).

8. Cei ce au spiritul „bătrânilor aleși“ au mers în mod încăpățânat pe calea egoistă aleasă de ei și s-au împotrivit lucrării de mărturie unite a poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Profetul, vorbind pentru cei credincioși, se adresează acum acestor împotrivitori și cărlitori și zice: „N'avem toți un singur tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu? Pentrucă dar suntem așa de necredincioși unul față de altul, pângărind astfel legământul părinților noștri?“ (Maleahi 2:10). Cu alte cuvinte, acești credincioși întreabă: „Nu am făcut toți un legământ de a face voința lui Dumnezeu? și deoarece aceasta este adevărat, pentrucă să fie o desbinare între noi? Nu ar fi cu mult mai bine să fim cu toții ascultători și să lucrăm împreună? E permis oare să fie dușmanie și purtare vicelană și rea între accia care mărturisesc a fi urmașii lui Christos?“ Sfânta Scriptură arată cum Avraam a fost întrebuințat ca reprezentantul lui Iehova în marea dramă profetică care descoperă scopul lui Dumnezeu, și că Avraam a stat ca tatăl tuturor membrilor trupului lui Christos; de aceea aparțin membrii rămășiței credincioase care este acuma pe pământ la „sămânța lui Avraam“ prin făgăduință. Lor le zice apostolul: „Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți sămânța“ lui Avraam, moștenitori prin făgăduință“ (Galateni 3:20). Intre aceștia nu-i permis să se arate părtinire, căci toți sunt frați și stau pe aceeaș treaptă: „Voi să nu vă numiți Rabi! Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Christos, și voi toți sunteți frați“ (Matei 23:8).

9. Fiecare din Leviții antitipici este așa dar o creatură nouă în Christos Isus, și prin urmare toți laolaltă sunt servi. De aceea ei trebuie să țină laolaltă și să lucreze împreună în armonie spre mărire numelui lui Iehova, și niciodată nu-i permis ca un frate să se poarte necredincios cu un alt frate. Cei credincioși sunt reprezentați prin Iacob, și cu privire la ei este scris: „Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit Izraele! Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu... toți ceice poartă Numele Meu și pe cari i-am făcut spre slava Mea, pe cari i-am întocmit și i-am alcătuit... Voi sunteți martorii Mei —, zice Dom-

nul. — voi și Robul Meu pe care L-am ales" (Isaia 43:1—10).

10. Toți cei ce aparțin clasei servului sunt membrii organizației principale a lui Iehova, având toți aceleași drepturi, și Christos Isus este capul lor; și aceasta este adevărat mai cu seamă de când Sionul a dat naștere națiunii și după aceea celorlalți copii ai lui (Isaia 66:7, 8). Cei credincioși atrag atențiunea celor ce voiesc să-i împiedece asupra acestor fapte, și întrebă: 'Pentru ce să se poarte așa dar careva din noi în mod necredincios? Pentru ce să pângărească legământul Tatălui nostru?' Până în ziua de astăzi se află unii în grupurile locale care sunt doritori de ceartă și provoacă încontinuu dezordini în adunare: prin aceasta arată că ei nu sunt în unitate cu poporul lui Dumnezeu, ei sunt turburători ai poporului lui Dumnezeu; și aceasta este dovadă că ei nu sunt în templu. Întrebarea pusă mai sus poate fi acum adresată cu drept tuturor acestora. Cei egoiști sunt aceia care luptă în contra fraților lor, stăruind ca lucrurile să meargă după părerea lor. Ei nu dau atențiune statului apostolului de a sta umăr la umăr și de a lupta pentru evanghelia împărăției împotriva dășmanului comun. Ei nu sunt în armonie și nici în unitate (Filipeni 1:27; Efeseni 4:1-4). Fiecare din toate grupurile unde este ceartă să se întrebe în mod serios ce este starea inimii sale, și să se cerceteze pe sine dacă este pentru pace și unitate; și dacă nu este pentru pace și unitate, atunci aceasta este o dovadă pozitivă că nu aparține cetei templului. Cei ce sunt consacrați într'adevăr Domnului și aparțin templului se vor strădui în mod serios să păstreze pacea și să evite conflictele și certurile întreolaltă și să mențină unitatea trupului lui Christos.

11. Părinții în Izrael, adică Avraam, Isac și Iacob au fost împotriva căsătoriei cu păgâni din cauză că așa a poruncit Dumnezeu (Geneza 12:1-5; 24:1-7). Această atitudine față de căsătoria cu păgânii a preumbrat că Izraeliții spirituali trebuie să fie un popor despărțit și separat de lume, și trebuie să se țină departe de lume și nepătați de ea. Legământul inaugurat la muntele Sinai a cuprins și „legământul cu Levi” și s'a aplicat tuturor Izraeliților, și scopul lui a fost să aducă un popor curat și nepătat pentru numele lui Iehova, și din acest motiv a oprit legea lui Dumnezeu căsătoria cu păgânii. „Ferește-te să faci legământ cu locuitorii țării, ca nu cumva, curvind înaintea dumnezeilor lor, și, aducându-le jertfe, să te poartească și pe tine, și să mănânci din jertfele lor, ca nu cumva să iei din fetele lor neveste fiilor tăi, și astfel, fetele lor, curvind înaintea dumnezeilor lor, să târască și pe fiii tăi să curvească înaintea dumnezeilor lor” (Exodul 34:15, 16).

12. Legământul încheiat în Moab a oprit de asemenea astfel de căsătorii (Deuteronomul 7:1-4). Aceasta arată că poporul ales pentru numele lui Iehova, adică martorii lui, trebuie să se țină despărțiți și deosebit de lume și să refuze a face un compromis cu organizațiunile lumesti și să nu aibă nici în clin nici în mână cu vreo parte oarecare a organizațiilor lumesti. Dela aceia care voiesc să primească aprobarea lui Iehova se cere credincioșie și însușirea de a merita încredere. Cine nu este de încredere, ci lucrează în mod ușuratic și este neatent și indiferent

sau se împotrivesc înaintării unite a organizațiunii lui Iehova în punerea mărturiei pentru împărăție, dovedește cu aceasta că nu aparține cetei templului.

13. Mai ales în decursul perioadei când Christos Isus a pregătit calea înaintea lui Iehova a fost adus în existență un popor care a încheiat un legământ să se consacreze necondiționat lui Dumnezeu și laudei sale. Acest popor a fost preumbrat prin Iuda din cauză că numele „Iuda” înseamnă „Preamărirea lui Iehova”. Rămășița lui Izrael eliberată din Babilon a fost formată din semințiile lui Iuda și Levi, și ele au preumbrat pe cei ce la începutul judecății în templu au stat înaintea Domnului. Acum zice profetul: „Iuda s'a arătat necredincios, și în Iuda [după alte traduceri: Izrael] și la Ierusalim s'a săvârșit o uriciune; fiindcă Iuda a spurcat ce este închinat Domnului, ce iubește Domnul, și s'a unit cu fiica unui dumnezeu străin” (Maleahi 2:11).

14. Cei înfumurați și egoiști din clasa Iuda s'au purtat necredincios în aceea că nu s'au ținut strict de legământ și de organizațiunea lui Iehova și nu au rămas despărțiți de organizațiunea lui Satan. Ei au călcat legământul lor și au săvârșit uriciuni între poporul ales al lui Dumnezeu. În acest text din Maleahi 2:11 „Izrael” reprezintă pe aceia care au fost aleși din lume ca popor pentru numele lui Iehova. Întrucât Ierusalimul a fost capitala unde a stat templul lui Dumnezeu, menționarea Ierusalimului arată că toți care au stat înaintea Domnului la începutul judecății templului, au stat într'o măsură oarecare vinovați deoarece nu și-au ținut îndeajuns legământul. Ei au fost luați din lume spre a servi în templul lui Dumnezeu, și compromisul lor cu organizațiunea lui Satan și preamărirea creaturilor din partea lor a fost împotriva legământului lor, și a fost un lucru serios. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:16, 17).

15. Cine a fost chemat din lume spre a face parte din ceta templului, dar în același timp se amestecă cu lumea și face un compromis cu ea, pângărește prin aceasta templul. Relativ la Iuda profetul zice: „Iuda... s'a unit cu fiica unui dumnezeu străin”, adică a dumnezeului acestei lumi. Satan despre „fiică” sau organizațiune este vorba aici este un străin și împotriva lui Dumnezeu. A te amesteca între reprezentanții religiei și a urma formalismul lor în timp ce susții a fi servul lui Dumnezeu este o pângărire a numelui său. A te unii cu această bandă înseamnă a te căsători cu un dumnezeu străin împotriva legământului lui Dumnezeu. Căsătoriile Izraelului natural cu străini au reprezentat legăturile profane pe care le-au avut cei consacrați cu organizațiunile religioase ale lumii. Organizațiunea lui Dumnezeu și organizațiunea lui Satan nu au nimic comun laolaltă, după cum a declarat Isus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n'are nimic în Mine [comun cu mine]” (Ioan 18:36; 14:30). Orice unire a Leviților antitipici, adică a poporului unit cu Dumnezeu și consacrat lui, cu organizațiunea lui Satan formează o călcatre a legământului lor; căci nu poate să fie legătură și nici unire între

organizațiunea lui Dumnezeu și cea a dușmanului (2 Corinteni 6:14—17). A trebuit să se facă o lucrare de curățire sau lămurire între cei consacrați Domnului pentruca cei aprobați să fie capabili să servească pe Domnul într'un mod plăcut lui.

16. Când s'a început lucrarea de curățire, toți care au refuzat să lămurească lucrurile sau să se lepede de toate ideile greșite, au fost lepădați complet de Domnul, și despre aceasta este scris: „Domnul va nimici pe omul care a făcut lucrul acesta, pe cel ce veghează și răspunde [pe învățător și școlar, după Biblia engleză], din corturile lui Iacov, și pe cel ce aduce un dar de mâncare domnului oștirilor“ (Maleahi 2:12). (Este scris și declarat că amândoi sunt osândiți „învățător și școlar“. Există unii care s'au instituit ca veghetori spiritali sau învățători ai altora, și sunt alții care privesc la astfel de învățători sau conducători omenesti și astfel se sprijinesc pe brațul de carne.) Unii au pretențiunea de a fi învățători, chiar și de când Domnul dela venirea lui în templu a explicat clar că învățătorii sunt Dumnezeu și Christos Isus. Unii admiră pe acești învățători omenesti prezumpțioși și se sprijinesc pe ei și continuă a-i urma. Din declarațiunea lui Dumnezeu citată mai sus reiese cu siguranță că niciunul din aceștia nu va rămânea în organizațiunea lui. În acest text al profetiei „Iacov“ reprezintă pe toți cei chemați și aleși și care sunt aspiranți la împărăție. (Prin urmare a fi nimic din coriurile lui Iacov înseamnă a fi despărțit cu totul de organizațiunea lui Dumnezeu și a fi isgonit sau alunecat în lume ca serv necurat și nedestoinic pentru Domnul.) Levitul despre care profetia vorbește ca despre „cel ce aduce un dar de mâncare Domnului oștirilor“ reprezintă pe aceia care sunt o uriciune în ochii Domnului. Marele Judecător din templu strânge laolaltă pe aceștia și-i izgonește dela sine, după cum a fost preumbrat prin modul de a lucra al lui Neemia (Neemia 13:28—31).

17. (Unii din aspiranții la împărăție au eugetat că pot să joace rolul de făcarnici fără a fi pedepsiți.) Ei s'au înșelat pe sine și pe alții; și lor le zice Domnul în această profecie: „Iată acum ce mai faceți: acoperiți cu lacrimi altarul Domnului, cu plânsete și gemete, așa încât El nu mai caută la darurile de mâncare, și nu mai poate primi nimic din mâinile voastre“ (Maleahi 2:13). (Cu anumite ocazii acești înșelători au încercat să apară foarte evlavioși și adânc întristați și au vărsat multe lacrimi de crocodil, cugetând că prin aceasta își vor putea curăți corupțiunea înaintea Domnului. Dumnezeu însă nu poate fi înșelat.) Ceremonii religioase nu au nici-o valoare în ochii Domnului. Izraelul natural a încercat să facă acelaș lucru însă n'a câștigat nimic cu aceasta în zilele lui Zaharia (Vezi „Pregătiri“, pagina 107, în limba engleză). Când rămășița popoului de legământ al lui Dumnezeu a fost adusă înapoi din captivitate în anul 1919, unii au încercat să lucreze în acelaș mod ca și înainte de captivitate, care a avut loc înainte de aceea cu câțiva ani. Ei au continuat să privească înțelepți și pioși, și să se ocupe cu așa zisa „desvoltare de caracter“ și cu ceremonii religioase, și să poarte mare doliu în zilele de aniversare a morții unui conducător pământesc, și să se alipească mai departe de un învățător omenesc, și să vorbească în

sărădină înaintea stăpânitorilor politici și să se gudurze pe lângă ei, pentruca să facă impresia de persoane model. Ei au făcut toate acestea neglijând învățătura lui Dumnezeu pe care le-a dat-o prin Christos Isus în templu; și ei au lucrat așa disprețuind cu totul necesitatea de a aduce fructele împărăției. Domnul declară, subliniind faptul, că aceste daruri făcarnice îi displac. „N'am nici o plăcere de voi, zice Domnul oștirilor, și nici nu primesc darurile de mâncare din mâna voastră!“ (Maleahi 1:10). (Cei ce și-au luat o înfățișare de pietate exagerată n'au făcut voia lui Dumnezeu, ei au lucrat într'un mod ilegal și s'au înșelat atât pe sine cât și pe alții. În acest loc se poate spune că ascultarea este mai bună ca jertfa. Cei neascultători nu primesc favoarea lui Iehova. Cei credincioși și de încredere se bucură de favoarea Domnului.

18. (Se pare a fi potrivit aci de a atrage atențiunea din nou asupra acelor care au ales o altă cale stricată.) Revista a zis în mai multe rânduri, că nu se poate ajunge niciodată la perfecțiune și deveni potrivit pentru împărăție practicând așa zisa „desvoltare de caracter“, cum a fost accentuată în decursul periodului Ilie; ci că Dumnezeu cere mai mult, și anume ascultare credincioasă față de poruncile sale. Devotament dezinteresat față de Dumnezeu, adică iubire pentru Dumnezeu, este lucrul principal. „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“ (Ioan 14:15). (Fără niciun motiv și fără nici-o îndreptățire unii au întrebuintat explicațiunea „revistei“ cu privire la „desvoltarea caracterului“ ca scuză pentru purtarea lor destrăbălătă. Aceasta este cu totul greșit. Deși nimeni nu-și poate desvolta caracterul și nu poate ajunge în felul acesta la perfecțiune, și nu se poate face potrivit, numai prin mijlocul acesta, pentru împărăție, cu toate acestea trebuie să urmeze în mod exact poruncile Domnului și să se străduiască să fie desăvârșit înaintea Domnului. Spre folosul aspiranților la împărăție este scris: „Să nu vă întovărășiți dar deloc cu ei. Odi-noară erați întunerec; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii. Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului, și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunerecului, ba încă mai de grabă osândiți-le.“ (Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns. Luați seama deci să umblați cu hăgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului. Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh“ (Efeseni 5:7—12, 15—18). „Fraților, voi ati fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământescă, ci slujiți-vă unii altora în dragoste. Căci toată Legea se cuprinde într'o singură poruncă: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși'. Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții. Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământesti. Căci firea pământescă pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământesti: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voțiți. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege. Și faptele firii pământesti sunt cunos-

cute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjibile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, desbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Roadă duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătațea, facerea de bine, credincioșia, blândetea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Christos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții" (Galateni 5:13—26). În decursul periodului Ilie biserica sau adunarea a primit multă învățătură cu privire la modul potrivit de purtare. Acum trebuie adăugat la aceasta ascultarea deplină față de legea lui Dumnezeu, ducând lumii fructele împărăției, așa cum a poruncit.

19. În judecata templului cei necredincioși care au călcat legământul trebuie condamnați, oricât de evlavioși ar părea a fi și oricât de tare ar susține că sunt servi ai lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu nu primește darul unor astfel de înșelători, și la întrebarea lor pentru ce nu primește Domnul jertfa sau darul lor, el le răspunde: „Și dacă întrebați: 'Pentru ce?'... Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinereța ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarăsa și nevasta cu care ai încheiat legământ!" (Malahi 2:14).

20. Acești „preoți" necredincioși au pus întrebarea de mai sus până în ziua de astăzi. Ei se plâng de „revistă" și de activitatea ei progresivă în proclamarea numelui lui Iehova, și se miră pentru ce jertfele lor compuse din evlavie extremă și inactivitate nu pot fi tot așa de primite ca mersul din casă în casă cu mesajul adevărului. „Preoții" necredincioși încearcă să împiedece lucrarea nobilă a transmiterii mesajului adevărului altora, și astfel să 'nedreptățească pe străin', adică pe Ionadabi, prin faptul că voiesc să împiedece ca ei să audă adevărul și să ieie parte la răspândirea lui. Cărtitorii sunt împotriva întrebării din partea rămășiței a aparatelor sonore spre a vesti împărăția. În sprijinul contestațiunii lor ei citează cuvintele următoare ale profetului: „El nu va striga, nu-și va ridica glasul, și nu-l va face să se audă pe ulițe" (Isaia 42:2). Apoi zice oamenilor cu bună-voință: „Cum voiesc să explice martorii lui Iehova această profecie și cum voiesc să o ocolească?" Textul de mai sus din profecia lui Isaia nu poate fi interpretat cu drept ca și cum ar însemna că servul Domnului nu ar putea să vestească mesajul împărăției pe ulițe. Servii lui Satan fac o mare gălăgie spre a atrage atențiunea asupra lor; divinizarea și adorarea lor de creaturi se face cu mare pompă și cu multe ceremonii înaintea poporului, și mai cu seamă Ierarhia romano-catolică și alții conducători ai religiei dețin recordul în privința aceasta. Prin aceasta le reușește de fapt să atragă atențiunea asupra lor și asupra organizațiunii lor. Cu drept cuvânt se spune despre ei „duruiesc... pe ulițe" (Naum 2:4; 3:1, 2). Poporului lui Dumnezeu nu-i este permis să atragă atențiunea

asupra sa și să facă reclamă pentru sine, cum fac servii lui Satan. Iehova zice prin profetul său cu privire la servul lui: „El nu va striga, nu-și va ridica glasul, și nu-l va face să se audă pe ulițe". Acest text înseamnă că lucrul servului lui Dumnezeu trebuie făcut cu modestie și stăruință, și totdeauna în scopul de a atrage atențiunea asupra lui Iehova și a împărăției sale, și niciodată în scopul de a atrage atențiunea asupra creaturilor. Martorii lui Iehova trebuie să anunțe pe Rege și împărăția lui, însă nicicum nu trebuie să facă reclamă pentru persoane de pe pământ. Martorii Domnului trebuie să cinstească pe Tatăl lor, Iehova, și pe „mama" lor, organizațiunea lui. Dar nu pe oameni. Tocmai acesta este lucrul pe care-l fac prin faptul că proclamă mesajul împărăției prin mijlocul aparatelor sonore și astfel fac pe oameni atenți asupra marelui Dumnezeu Iehova și asupra Regelui său. (Și le fac cunoscut cum pot să învețe să cunoască singura cale spre viață și fericire. Un om care merge pe străzi și în piețe, îmbrăcat în haine lungi, acoperit cu dantele de aur, și având pe cap o pălărie Dagon, și înaintea și înapoia căruia sună trâmbițe, face aceasta fără îndoială în scop de reclamă pentru o organizațiune fătarnică și hulitoare de Dumnezeu, dar nu pentru împărăție. Fiecare știe că organizațiunile religioase fac lucrul acesta spre a atrage atențiunea asupra lor și spre a înălța numele unui om. Despre martorii lui Iehova nu se aude niciodată că slăvesc numele unui om, ci ei atrag atențiunea totdeauna asupra Regelui veșnic și asupra împărăției sale, singura speranță pentru lume. Ei fac aceasta urmând porunca următoare a Domnului: „Ce vă spun Eu la întunec, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să proclamați de pe acoperișul caselor [piețe publice]" (Matei 10:27). Dacă martorii lui Iehova lucrează contrar poruncilor lui Dumnezeu, atunci pentru ce nu lasă pe Domnul să-i judece? Dar deoarece ei fac aceasta numai în ascultare față de porunca lui, ei lucrează cu totul drept. Ierarhia romano-catolică și comeliții ei, clasa „servului rău", caută să condamne pe martorii lui Iehova și să-i pedepsească prin legile lumii lui Satan, și acești potrivnici fac aceasta pentru că nu voiesc ca mesajul adevărului să fie auzit. Rămășița este acoperită cu tot felul de ofense din pricina lucrării sale și este disprețuită din pricina numelui Domnului; însă rămășița este bucuroasă de a fi fără vază și de a fi numită lepădătura lumii, din cauză că cinstește și servește pe Domnul. Christos Isus a suferit din același motiv, și toți membrii trupului său suferă așa cum a suferit el. Pe scurt, cuvintele profetului înseamnă că servul lui Iehova nu-i permis să se trâmbițeze pe sine însuși pe ulițe, ci în piețele publice trebuie să vestească împărăția lui Dumnezeu și pe Regele său spre onoarea și mărire lui Iehova și a organizațiunii sale).

21. Iehova declară după aceea prin profetul său că el a fost martor al purtării necredincioase a „preoților" necredincioși față de „nevasta din tinereța ta". „Nevasta din tinereța ta" reprezintă în această profecie Sionul, organizațiunea lui Dumnezeu. În timpul dela început al bisericii sau în „tinereța" ei, apostolii și credincioșii care au lucrat împreună cu ei au fost inseparabil uniți sau legați cu organizațiunea lui Iehova sub Christos, capul ei: „Tot astfel, frații

mei, prin trupul lui Christos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia [după Biblia engleză: ca să fiți căsătorii cu altul, adică ai Celuia care a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu" (Romani 7:4).

22. Iehova a fost de mulți ani martor al necredincioșiei față de organizațiunea lui Dumnezeu sub-Christos Isus, săvârșită de o clasă de oameni care au susținut a fi urmași ai lui Christos Isus, dar care au aruncat ochiade organizațiunii lui Satan, Babilonului, și au stat în înțelegere secretă cu ea. „Revista“ a atras atențiunea adeseori asupra acestui fapt și de aceea a fost foarte mult dușmănită și criticată. Apoi Domnul zice acestor „preoți“ necredincioși: „Măcar că este tovarășa“ ta. Cuvântul întrebuintat aici „tovarășă“ înseamnă „cineva care este alăturat“. Acesta este un cuvânt deosebit de cuvântul „însoțitoare“ din Psalmul 45:14.

23. Iehova nu a primit copilul lui Avraam prin Agar ca sămânța făgăduită. Iehova a făcut numai pe o femeie singură, ne credincioasa Sara, să nască sămânța antitipică. „Acum, făgăduințele au fost făcute 'lui Avraam și seminței lui'. Nu zice: 'Și semințelor' (ca și cum ar fi vorba de mai multe), și ca și cum ar fi vorba numai de una: 'Și seminței tale', adică Christos“ (Galateni 3:16). „Dar cel din roabă s'a născut în chip firese, iar cel din femeie slobodă s'a născut prin făgăduință. Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței“ (Galateni 4:23, 28).

24. Iehova a făcut o imagine despre națiunea curată și sfântă căreia a voit să-i deie naștere. Această națiune trebuie să se închine Dumnezeului Celui Atotputernic în unitate perfectă. Izraelul natural s'a compus din douăsprezece seminții, însă ele au format o singură națiune. În felul acesta a fost reprezentat Izraelul spiritual compus din mulți, dar totuși formând o unitate. Profetul Maleahi zice: „Nu ne-a dat Unul singur Dumnezeu suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce crede acel Unul singur? Sămânța dumnezeiască! [În Biblia engleză acest text este tradus cam în felul următor: Nu ne-a făcut el una? Și a lui a fost rămășița spiritului. Și pentru ce ne-a făcut una? Spre a fi o sămânță dumnezeiască]. Luați seama dar la duhul vostru, și niciunul să nu fie necredincios nevestei din tindeța lui!“ (Maleahi 2:15).

25. Din națiunea Izraelului natural a ieșit numai o rămășiță care a avut spiritul Domnului și a arătat credință în el și ascultare față de el. Din cei mulți care au încheiat un legământ de a fi poporul lui Dumnezeu ca urmași ai lui Christos Isus n'a ieșit decât o rămășiță, și această rămășiță a fost descoperită dela începutul judecării templului. Credincioșii din zilele lui Maleahi au reprezentat pe Izraeliții spirituali credincioși, mai ales pe rămășița care este acum pe pământ (Romani 11:1-5; Isaia 10:20, 21; 11:11, 16). Această întrebare este pusă în profeție: „Și pentru ce ne-a făcut una?“ Ce scop a urmărit Dumnezeu prin aceea că a făcut pe Izrael o singură națiune fără falsificare sau amestecare cu păgâni? Făcutu-s'a aceasta pentru că în vinele Iudeilor ar fi curs un alt sânge diferit de cel ce a curs în vinele păgânilor și Dumnezeu nu a voit ca sângele lor să fie spurcat? Nu acesta a fost motivul. Dumnezeu a făcut toate națiunile dintr'un sânge (Faptele Apostolilor 17:26). Motivul a fost voia lui Iehova de a prezice

prin aceasta scopul său de a face s'apară o sămânță dumnezeiască. Această profeție a lui Maleahi răspunde la întrebare cu cuvintele: „Spre a fi o sămânță dumnezeiască“. Sămânța menționată aici de profet nu se referă la Christos, sămânța adevărată prin făgăduință, ci a preumbrit această sămânță. Legământul făcut în Egipt, și confirmat la muntele Sinai și care a fost preumbrit de Agar, a legat tare pe Izraelul natural de organizațiunea tipică a lui Dumnezeu. Dumnezeu n'a recunoscut pe Agar ca femeia lui Avraam. Sara a fost femeia lui adevărată și fiul ei Isaac a ilustrat pe sămânța adevărată. Izraeliților nu le-a fost permis să se amestece sau să se căsătorească cu națiunile păgâne pentru ca Izraeliții să nu fie stricați prin nelegiuirea acelor națiuni păgâne. „Sămânța dumnezeiască“ tipică a fost în felul acesta păzită de amestecare cu nelegiuire. Aceasta a preumbrit că adevărata sămânță dumnezeiască trebuie să fie cu totul liberă și separată de lume, de organizațiunea lui Satan. De aceea este scris în profeție: „Luați seama dar la duhul vostru“. Pentru ce s'a dat acest sfat? Pentru ca spiritul sămânței dumnezeiești să nu fie stricat prin amestecarea cu spiritul lumii sau al păgânilor. Sămânța adevărată trebuie să fie pătrunsă de spiritul devotamentului deplin lui Iehova și organizațiunii sale. Nu-i permis să fie nici-o legătură cu vreo parte oarecare a organizațiunii lui Satan. Cine ar mânji acest spirit sau l'ar pierde ar deveni prin aceasta cu totul nepotrivit spre a aparține „sămânței făgăduinței“, și aceasta ar însemna o mare nenorocire pentru crea-tura respectivă.

26. A te amesteca cu organizațiunea lui Satan și a adopta spiritul ei este necredincioșie. Din acest motiv zice Iehova prin profetul său acelora care au încheiat un legământ de a face voia lui: „Niciunul să nu fie necredincios nevestei din tindeța lui“, adică Sionului care este organizațiunea lui Dumnezeu, și cu care clasa preoților este unită sau legată. Și pentru ce nu? Pentru că este scris: „Tovărășiile trele strică obiceiurile bune“ (1 Corinteni 15:33; Proverbe 13:20). Accia sunt nebuni care prin faptele lor zic: „Nu este Dumnezeu“, și legăturile cu ei duc la pierire. Necmii servul lui Dumnezeu a pus pe Izraeliți să jure că nu se vor căsători cu păgânii: „I-am muștră, și i-am blestemat; am lovit pe unii din ei, le-am smuls părul, și i-am pus să jure în Numele lui Dumnezeu, zicând: 'Să nu vă dați fetele după fiii lor, și să nu luați fetele lor de neveste nici pentru fiii voștri, nici pentru voi. Oare nu în aceasta a păcătuit Solomon, împăratul lui Izrael? Nu era alt împărat ca el, în multimea popoarelor; el era iubit de Dumnezeul lui, și Dumnezeu îl puse împărat peste tot Izraelul. Totuși, femeile străine l-au târât și pe el în păcat“ (Neemia 13:25, 26).

27. Nu sunt decât două organizațiuni: cea dreaptă este organizațiunea lui Dumnezeu, și cea nelegiuită este organizațiunea lui Satan. Cine a fost odată legat cu organizațiunea lui Dumnezeu, dar după aceea o părăsește, se unește prin aceasta automat cu organizațiunea lui Satan. Nimeni nu poate servi în același timp pe Dumnezeu și pe Satan. Intrucât conducătorii religiei și clasa „servului său“ nu servesc pe Dumnezeu deși lucrează în numele lui Dumnezeu și a lui Christos, aparțin fără îndoială organizațiunii Diavo-

lului. Nu poate fi un lucru intermediar. Ori ești pentru Dumnezeu ori împotriva lui.

28. Iehova a întrebuințat legăturile dintre soț și soție spre a ilustra legăturile aceluia care devin o parte a organizației lui Dumnezeu. Din acest motiv legea lui Dumnezeu dată Izraeliților a fost împotriva divorțului: „Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie, — zice Domnul, Dumnezeul lui Izrael. — și pe cel ce își acopere haina cu sălnicie. — zise Domnul ostirilor. — De aceea, luați seama la duhul vostru, și nu fiți necredincioși!” (Maleahi 2:16).

29. Legea a fost tipică și a prescris organizației tipice modul drept de purtare și prin aceasta a fost prescrisă dinainte calea dreaptă Izraelului spiritual. Organizația lui Dumnezeu este curată, și ea nu s'a făcut vinovată de curvie sau relațiuni nepermise. Din aceasta urmează că nimeni care a intrat în relațiuni de legământ cu Dumnezeu și este unit cu organizația lui prin Christos Isus, nu se poate despărți de această organizație pe motiv că ar fi *necurătenie în această organizație*. Nu este posibil ca organizația lui Dumnezeu să fie necurată. Necurătenia este în acela care se unește cu organizația lui Satan, ceeace este necredincioșie și răscoală din partea sa împotriva lui Dumnezeu, și astfel lucrează necredincios. Niciunul nu poate fi scuzat sau justificat care părăsește organizația lui Dumnezeu, și prin aceea că se retrage din ea arată necurătenia lui proprie. Evident, aceasta este însemnarea cuvintelor pe care le adresează Iacob aceluia care au încheiat un legământ cu Dumnezeu de a face voia sa, dar care au fost mânjiți după aceea de organizația Diavolului: „Suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacob 4:4).

30. Toți reprezentanții religiei sunt o clasă necurată fiindcă au o formă de evlavie dar tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu, ei se apropie de Dumnezeu cu gura lor însă inimile lor sunt departe de el, și ei s'au făcut o parte a lumii, a organizației lui Satan. În același mod ceie au fost odată candidați la împărăție și au devenit necredincioși se strică prin faptul că urmează o cale nelegiuită. „Ei s'au stricat; netrebnicia copiilor Lui, este rușinea lor! Neam îndărătnic și stricat! pe Domnul îl răsplățiți astfel! Popor nehibzuit și fără înțelepciune! Nu este El oare Tatăl tău, care te-a făcut, te-a întocmit, și ți-a dat ființă?” (Deuteronomul 32:5, 6). Cine exercitează religione nu poate fi plăcut lui Dumnezeu.

31. Cine se despărțește de organizația lui Dumnezeu sau se retrage din ea se arată ca o creatură silnică, din cauză că săvârșește silnicie față de făgăduința sa de credincioșie și ascultare. Unora ca acestora le zice Iehova prin profetul său Maleahi: „Își acopere haina cu sălnicie”. Aceasta duce la sălnicie împotriva organizației lui Dumnezeu și împotriva membrilor și servilor ei credincioși. O astfel de persoană violează porunca lui Dumnezeu și legea organizației sale. (Proverbele 6:20). Isus descriind pe aspiranții la împărăție care se fac răi și se despart de organizația lui Dumnezeu, a zis: „Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: 'Stăpânul meu zăbovește să vină!' Dacă va începe să bată pe

tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu befiții, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta făcarnicilor” (Matei 24:48—51).

32. Există o mulțime de persoane care au fost odinioară strâns legate de organizația lui Dumnezeu, dar astăzi combat organizația și lucrarea pe care o face pe pământ. Prin aceasta ei se descopăr ca membri ai clasei „servului rău”. Ei nu numai că tăgăduiesc prezența Domnului în templu, ci afară de această bățjocoresc pe clasa templului și continuă să defăimeze pe această clasă și lucrarea pe care o face în numele Domnului.

33. Iehova avertizează prin profetul său împotriva unei astfel de purtări necredincioase și zice: „De aceea, luați seama la duhul vostru, și nu fiți necredincioși!” Purtarea necredincioasă față de organizația lui Dumnezeu nimicește spiritul lui Dumnezeu în persoana respectivă și o face un serv al Diavolului. Iehova își ia spiritul dela unul ca acesta și-l aruncă în întuneric. Cei devotați în mod credincios Domnului Iehova se roagă prin urmare cum este scris în Psalmi: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda dela Fața Ta, și nu lua dela mine Duhul Tău cel sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință!” (Psalm 51:10—12). „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n'are cineva Duhul lui Christos, nu este al Lui... Dacă trăiți după îndemnurile ei [firii pământestii], veți muri; dar dacă prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” (Romani 8:9, 13). „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiti pentru ziua răscumprării” (Efeseni 4:30). Cei din clasa servului rău au fost avertizați de Domnul, ei însă nu i-au dat atențiune. Se cuvine ca fiecare aspirant la împărăție să fie cu luare aminte la un astfel de avertisment și să umble ascultător cu Dumnezeu (Mica 6:8).

34. Cei din clasa „bătrânilor aleși” și a „servului rău” au încercat totdeauna să-și justifice calea cu multe cuvinte. Ei pun pietre de poticnire în calea altora care voiesc să umble cu Domnul. Desigur că Iehova nu are plăcere de trăifăcători. Prin profetul său zice acestor „flecari”: „Voi obosiți pe Domnul prin cuvintele voastre, și mai întrebați: „Cu ce L-am obosit?” — 'Prin faptul că ziceți: 'Oricine face rău este bun înaintea Domnului, și de el are plăcere! Sau: „Unde este Dumnezeul dreptății [după alte traduceri: judecării]?” (Maleahi 2:17).

35. Aceste persoane osândesc într'una pe accia care se străduiesc cu râvnă să transmită oamenilor de bine mesajul împărăției. Acești potrivnici își inchipuiesc că sunt înțelepți, și ei nu ascultă de poruncile Domnului și refuză în mod formal să umble în mod legal cu organizația lui Dumnezeu. Domnul declară că este sătul de ei și de cuvintele lor fără rost; de aceea le zice: „Și mai întrebați: 'Cu ce L-am obosit?'” Printr'o astfel de întrebare acești cărtitori își permit să afirme că Dumnezeu nu are motiv să fie desgustat de cuvintele și faptele lor. În această stare sufletească au fost găsiți în ziua judecării lui Dumnezeu la venirea

în templu. Răbdarea lui Dumnezeu cu ei s'a sfârșit. În templu el face cunoscut judecata sa prin Christos Isus și de atunci încoace neștiința nu mai poate fi folosită ca mijloc de apărare.

36. La întrebarea acestor necredincioși Iehova răspunde: „Prin faptul că ziceți: 'Oricine face rău este bun înaintea Domnului, și de el are plăcere!' Nu este de lipsă ca potrivnicii să rostească astfel de cuvinte cu gura lor, căci faptele lor vorbesc mai tare ca cuvintele. Ei încearcă să justifice organizațiunea lui Satan și relațiile lor cu ea. Ei încearcă să arate că lui Iehova nu-i displace o alianță cu reprezentanții religiei sau cu o altă parte a organizațiunii lui Satan care pângărește numele lui Dumnezeu. Ei zic cu privire la reprezentanții lui Satan: „Noi știm că este voința lui Dumnezeu ca să ascultăm de toate legile țării; și noi voim să facem aceasta.“ Ei susțin că Dumnezeu a orânduit pe acești stăpânitori omenești precum și pe stăpânitorii invizibili ai acestei lumi, și că acești stăpânitori omenești sunt „înaltele stăpâniri“ care sunt menționate în Sfânta Scriptură; mai departe că noi trebuie să ascultăm de fiecare lege, chiar și dacă o lege este direct contrară legii lui Dumnezeu. Iehova nu are nimic comun cu răufăcătorii și nu are plăcere de cei ce se unesc cu ei. Așa zisele „înaltele stăpâniri“ ale lumii urzesc nelegiuirea prin aceea că fac legii; aceasta este o urăciune în ochii lui Dumnezeu. „Te vor pune țepe organizațiunea lui Dumnezeu! Cei răi să șezi pe scaunul lor de domnie, ei cari pregătesc nenorocirea la adăpostul legii?“ (Psalm 94:20). Organizațiunea nelegiuită care face și aplică legi care aduc necinste pe numele lui Dumnezeu și pedepsesc pe martorii săi din cauză că răspândesc adevărul, pregătește în felul acesta nenorocirea sub pretextul legislațiunii; și Dumnezeu declară că copiii săi adevărați nu pot avea comunitate laolaltă cu această bandă.

37. O pildă izbitoare pentru aceasta este salutarea forțată din ziua de astăzi a steagului țării. Dumnezeu a oprit pe poporul său de legământ să facă o înfățișare a vreunui lucru din cer sau de pe pământ spre a se închina înaintea ei (Exodul 20:3—5). Ați face un chip și a te înclina înaintea lui înseamnă a atribui ocrotire și mântuire chipului sau lucrului pe care-l reprezintă, ceea ce este o insultă a lui Iehova. Mântuirea omului este posibilă numai prin mijlocul pe care l-a pregătit Iehova prin Christos Isus, și o altă cale nu există (Faptele Apostolilor 4:12; Apocalips 7:10). Cu toată porunca aceasta clară a Domnului, conducătorii religiei fac chipuri și să închină înaintea lor. Ei atârnă un steag și poruncesc ca oamenii să-l salute și astfel să atribue mântuire lucrului pe care-l reprezintă steagul. Ei fac legi și prin astfel de legi încearcă să silească pe urmașii adevărați ai lui Christos Isus să atribue acestor simboale ocrotire și mântuire. Ce este scopul adevărat? și ce se ascunde înapoia acestui formalism? Scopul adevărat al astorfel de ceremonii religioase este de a face pe popor prozeliți și de a-l supune organizațiilor religioase sau diavolești. Desigur, un steag, prin sine însuși, nu poate strica nimănui. Dar nu e steagul însuși lucrul despre care este vorba aici. Steagul este întrebuințat spre a reprezenta puteri vizibile, omenești, pământești, și a sili pe cineva să-l salute înseamnă a-l sili să

zică: „Acest steag reprezintă ocrotirea și mântuirea mea“. Dacă cineva voiește să atribue mântuire puterilor pe care le reprezintă steagul, e treaba lui. Cine însă a încheiat un legământ de a face voia lui Dumnezeu trebuie să asculte legea lui Dumnezeu; a-i fi neascultător înseamnă a insulta pe Iehova, și creatura care lucrează așa pierde totul. Fiecare trebuie să decidă pentru sine dacă voiește să asculte pe Dumnezeu și să-i rămână credincios sau voiește să facă un compromis cu organizațiunea Diavolului și să o asculte. Firește, cei credincioși vor fi rău înțeleși, reprezentați în mod greșit și urțiți din cauza credințioșiei lor față de Domnul; și Isus a spus dinainte că tocmai așa va fi. De aceea răspunde clasa preoților credincioși acelor care voiesc să-i silească să fie necredincioși: 'Este voința lui Dumnezeu ca să ascultăm de el și nu de oameni'. Urmașul credincios al lui Christos trebuie să asculte fiecare lege a țării care este în armonie cu legea lui Dumnezeu; și el face aceasta bucuros. Clasa „servului rău“ deschide gura și face o mare gălăgie din cauza refuzării de a saluta steagul și din pricina altor lucruri în legătură cu loialitatea față de Dumnezeu; și Domnul Dumnezeu răspunde la întrebarea lor. 'Voi mă obosiți cu trâncănitul vostru prostesc'. Tocmai de curând unul care a lucrat mai demult împreună cu organizațiunea Domnului, a publicat un tractat pe care-l numește „Tractat de teologie veche“ în care muștră aspru pe aceia care iau o atitudine fermă împotriva forțării salutului steagului. Acesta este un exemplu izbitor despre spiritul care însuflește clasa „servului rău“.

38. Cineva poate să facă impresia că a dezvoltat un „caracter minunat“, și să se arate pe dinafară că este foarte bun și evlavios, aceasta însă nu este deloc un semn pe lângă faptul că persoana respectivă place lui Dumnezeu. Dimpotrivă! Cineva poate susține a fi în adevăr și poate face o impresie foarte „plăcută“ și buzele sale pot picura de cuvinte dulci ca mierea, dar cu toate acestea poate fi în realitate un răufăcător prin faptul că neglijează serviciul lui Dumnezeu cu care a încheiat un legământ spre a-l servi, sau prin faptul că combate pe aceia care servesc pe Dumnezeu așa cum a poruncit el. A preamări și a adora conducătorii omenești, și susținerea că Dumnezeu ar fi dat întreg adevărul său unui conducător omeneșc, înseamnă a săvârși silnicie față de Dumnezeu și organizațiunea sa. Astfel de fățarnici și cucernici prefăcuți zic cu cuvinte foarte drăguțe, după cum declară Domnul: „Cu ce L-am obosit?“ Acești potrivnici pioși zic: 'Oricine face rău este bun înaintea Domnului, și de el are plăcere, căci Dumnezeu este iubire, și el voiește ca noi să vedem în fiecare numai ce este bun'. Ei merg așa de departe încât zic că la timpul său Dumnezeu va mântui pe fiecare chiar și pe Diavolul. Domnul Iehova arată însă în Cuvântul său în modul cel mai clar că nu va mântui pe nimeni care nu este devotat lui și organizațiunii sale.

39. Acești „preoți“ necredincioși care au fost odată candidați la împărăție, dar care au apucat apoi o cale nelegiuată, zic prin faptele lor: 'Nu există un Dumnezeu drept'. Domnul le impută că zic: „Unde este Dumnezeul dreptății?“ Această bandă nelegiuată zice cel puțin prin modul ei de a lucra: Nu există lege împotriva noastră, de aceea nu este de însemnătate

dacă călcăm regulele legământului pe care l-am făcut, și după care regule, după cum se susține, este condusă organizațiunea vizibilă a lui Dumnezeu. — Așa urmează aceștia cursul lor egoist, disprețuiesc legea lui Dumnezeu și poruncile organizațiunii sale, și comit silnicie împotriva organizațiunii sale. Același fel sau aceeași clasă de oameni a luat în nume de rău și procedeul profetului Maleahi pentru că le-a arătat în ce displac lui Dumnezeu. Perechea lor în timpul prezent este clasa necredincioasă de foști aspiranți la împărăție care sunt foarte mândri pe martorii lui Dumnezeu pentru că vestose adevărul scris în Cuvântul său, care între altele atrăge și pe clasa „servului rău”. Când se publică că Dumnezeu cere ascultare deplină și complectă față de el, și că fiecare care combate organizațiunea sa se luptă împotriva lui Dumnezeu, atunci iau aceasta în nume de rău și zic în mod făjarnic și cu evlavie prefăcută: „Unde este Dumnezeul judecării?” Acești oameni au început să se descopere cu deosebire în anii 1917 și 1918.

40. Înainte de intrarea lui Christos Isus, a solului lui Iehova, în templu acest mare sol a făcut o lucrare care în Sfânta Scriptură este descrisă ca pregătirea căii înaintea lui Iehova. Christos Isus a învățat pe ucenicii săi adevărul, și ucenicii lui au urmat de asemenea poruncile lui Dumnezeu și n'au dat nici-o atențiune tradițiilor oamenilor. Între apostolii chemați la urmă a fost Pavel care a trăit înainte de aceea după tradițiile religiei Iudeilor; dar când i-a deschis Domnul ochii, s'a întors cu totul, a lepădat tradițiunea conducătorilor religiei și s'a făcut un serv credincios al Domnului. Din acest motiv a fost prigonit Pavel în mod crud de conducătorii religiei Iudeilor. După moartea apostolilor s'au ridicat oameni egoiști în organizațiunea bisericii lui Dumnezeu și au început să introducă învățături omenești în locul Cuvântului lui Dumnezeu. Săcind Sfânta Scriptură, ei au introdus învățăturile lor proprii în organizațiunea bisericii și au învățat astfel de doctrine false ca treime, nemurirea tuturor sufletelor, chinul veșnic purgatoriului, primatul papei și alte învățături asemănătoare care nu sunt sprijinite deloc de Sfânta Scriptură. Oamenii care au introdus și au învățat aceste doctrine au fost numiți mai târziu „părinții credinței noastre”. Nu este de lipsă a trage la îndoială sinceritatea acelor oameni. Pentru cursul lor greșit este de vină egoismul și influența pe care a exercitat-o Diavolul asupra lor. Doriința lor de a străluci înaintea oamenilor și înfumurarea lor i-a făcut ușor să cadă victime lui Satan, și în curând s'au convins pe sine că interpretarea lor a Sfintei Scripturi și învățăturile lor sunt juste. Formalismul a fost introdus în adunare și au fost practicate multe ceremonii, și astfel a fost instituită o organizațiune religioasă care a fost numită în chip fals „religiune creștină”. Apoi oamenii care au dorit să afle ceva despre starea viitoare a omului și despre speranța lor după moarte, au căutat să primească lămuriri din gura acelor învățători pământești din organizațiunea bisericească numită în mod fals „organizațiunea religioasă creștină”. Adevărul real al Biblicii a fost ascuns în curând și numele lui Iehova a fost pângărit pe întreg pământul, și Cuvântul său a fost înlocuit cu învățături omenești. După ce a fost formată Ierarhia romano-catolică, ea a avut pretenții-

nea a fi aceea care are și învață adevărul în lume, și că organizațiunea ei religioasă a fost și este reprezentanta adevărată a Domnului pe pământ. Abuzurile scârboase și vădite în acea organizațiune au condus cu timpul la întemeierea unei alte organizațiuni numite „protestantism”. Așa numita „organizațiune protestantă” nu s'a liberat niciodată de tradițiile oamenilor, și conducătorii ei au învățat pe oameni multe învățături false care au fost scornite de Ierarhia romano-catolică. Efectul a fost orbire față de adevăr, și chiar și cei mai cinști și mai sinceri dintre ei au căzut în curând adânc în eroare. Câți creștini adevărați au trăit pe pământ dela formarea Ierarhiei romano-catolice până la întoarcerea Domnului, nu poate ști niciun om; totuș pare a fi rațional de a conchide că n'au fost mulți care au servit într'adevăr pe Dumnezeu.

41. Apostolii au accentuat marele adevăr despre întoarcerea Domnului Isus. Ei au iubit arătarea lui, și cei ce-au umblat cu ei au dorit de asemenea venirea Domnului și a împărăției sale, și ei au așteptat acest timp cu mare nerăbdare. În timpul mai nou s'a făcut un lucru pe pământ care a fost preumbrat prin profetul Ilie, pe care Dumnezeu l-a întrebuintat ca tip. Persoanele care au studiat Biblia și au așteptat venirea Domnului, au căutat cu mai mare zel să învețe adevărul. În decursul aceluși period s'a întâmplat că Domnul Isus, ca marele Sol al lui Iehova, a pregătit calea înaintea Domnului. În acel period el a atras cugetele și inimile celor sinceri asupra Sfintei Scripturi și a început să le descopere însemnarea adevărată a adevărilor fundamentale care rămăseseră ascunse până atunci din cauza învățăturilor false învățate în sistemele religioase. În cursul perioadei Ilie a bisericii sau adunării lui Dumnezeu, când Domnul a pregătit calea înaintea lui Iehova, au fost atrase la Domnul un mare număr de persoane, și ele au încheiat un legământ cu Dumnezeu spre a face voia lui. Ei au început să înțeleagă într'o măsură oarecare filozofia jertfei prețului de răscumpărare, starea adevărată a celor morți, felul alegerii bisericii precum și pedeapsa celor nelegiuți, mai departe că există speranță pentru milioane de oameni în decursul domniei lui Christos. Domnul a întrebuintat în acel timp oameni sinceri și onști spre a vesti aceste adevăruri, și vestirea lor a făcut cu putință altor persoane sincere să cerceteze adevărul. Acea lucrare a Domnului Isus a pregătit un popor pentru Iehova și l-a strâns pentru probă sau judecată. Această lucrare este descrisă de profetul Maleahi ca pregătirea căii înaintea lui Iehova, după cum este scris: „Iată, voi trimete pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea”. Acea lucrare de pregătire a constat în aceea de a alege un popor din lumea care a flămânzit și a însetat după adevăr, și care a trebuit adus până la un anumit punct unde a putut fi probat, pentru că cei aprobați să poată fi martori pentru Iehova pe pământ și să poată fi întrebuintați în legătură cu justificarea numelui său. E drept că cei ce-au căutat în acel timp pe Domnul au fost de părerea că scopul lui Iehova este mântuirea neamului omeneș, și că el alege pe biserică sa din lume spre a fi întrebuintată împreună cu Christos Isus „ca să restatornicească omenirea ascultătoare”. Nu s'a înțeles că scopul prin-

cipal a fost justificarea numelui lui Iehova, deoarece nu sosise timpul rânduit al lui Dumnezeu pentru cunoștința acestui mare adevăr pentru cei ce-au locuit pe pământ. În acel timp s'a înțeles că mântuirea de moarte și binecuvântarea cu viață în fericire este scopul venirii lui Christos în împărăția sa. Un anumit număr din accia care au primit cunoștința adevărului, au fost mânâți de o dorință egoistă de a fi mântuiți de moarte, de a se bucura de viață în cer și de a domni cu Christos Isus. Și așa au așteptat ei cu mare nerăbdare înălțarea la acea pozițiune. Alții însă a căror motiv a fost o dorință dezinteresată să facă voința lui Dumnezeu, au iubit pe Dumnezeu și s'au străduit să facă voința sa în măsura în care au înțeles-o. Lucrarea pregătirii căii înaintea lui Iehova pe care a făcut-o Domnul Isus, a avut ca efect că un mare număr au fost aleși din lume și născuți de spirit și au fost strânși într'o ceată de Leviți antitipici. După terminarea lucrării pregătirii căii înaintea Domnului, zice Iehova prin profetul său Maleahi, „deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați“.

42. În împlinirea acestei profeții Domnul a intrat de drept în templul său. Toți cei consacrați și născuți de spirit de pe pământ au stat pe aceeaș treaptă, și acum a trebuit să vină timpul pentru proba decizivă. Aceasta reiese cu siguranță din cuvintele profetului lui Dumnezeu în Maleahi 3:2; căci ele arată că venirea Domnului Isus în templu a avut de scop lămurirea acestor fii antitipici ai lui Levi. În anul 1918 marele Judecător și Sol al lui Iehova s'a arătat în casa lui Dumnezeu. Profeția vestită de Maleahi din porunca lui Iehova descopere așa dar starea consacraților și născuților de spirit la venirea Domnului în templu; descopere mai departe judecata și rezultatul ei și face cunoscut cine sunt fiii credincioși ai lui Dumnezeu, Leviții antitipici, și cine sunt cei necredincioși. Această judecată face cunoscut prin urmare cine aparține clasei „servului rău“ și cine clasei „servului credincios și înțelept“, care au ieșit din această judecată. Cei împinși de egoism care s'au văzut înșelați în așteptările lor fiindcă n'au fost luați în cer în anul 1914, au fost împărțiți în clasa servului rău. Cei dezinteresați însă care au iubit pe Dumnezeu și au dorit să facă voia lui și au iubit arătarea lui Christos Isus, au fost împărțiți în clasa servului credincios și înțelept; și acestei clase din urmă i-a încredințat Domnul toate „averile sale“, adică toate interesele împărăției sale de pe pământ. Celor credincioși le-a fost permis să intre în templu și acolo au fost luminați. Ei sunt instruiți și trimiși de Domnul să vestească ziua răzbunării Dumnezeului nostru, să facă înștiințare și să deie ajutor și învățătură acelor care caută calea spre organizațiunea lui Dumnezeu. Este datoria și obligațiunea lor să vestescă întregă hotărîrea lui Dumnezeu pe care a descoperit-o poporului său. Profeția lui Maleahi arată prin urmare limpede cine este clasa „servului credincios și înțelept“ și motivul pentru ce sunt combătuți de alții care susțin a fi servii lui Dumnezeu; mai departe ce va fi în cele din urmă soarta fiecăreia din aceste două clase. Numai cei ce rămân devotați în mod credincios Domnului, umblă smeriți cu Dumnezeu și ascultă cu bucurie poruncile sale, vor primi aprobarea lui finală și vor fi înălțați cu Christos Isus. Este datoria lor să

vestească altor oameni de bine mesajul adevărului; este plăcerea lor să facă aceasta în împlinirea poruncilor lui Dumnezeu și a legii organizațiunii sale. Este bucuria lor să onoreze pe Iehova, pe Tatăl lor, și pe organizațiunea lui Dumnezeu, pe mama lor; ei se străduiesc cu râvnă să se arate credincioși și ard de dorința de a lua parte la justificarea numelui sfânt al lui Iehova. Profeția lui Maleahi este prin urmare adevăr prezent și hrană la vremea hotărîtă pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu. Această profeție arată tuturor oamenilor de bine, Ionadabilor, că cine va forma mulțimea mare de oameni; mai departe că religiunea este dela Diavolul, și că oamenii care voiesc să servească pe Dumnezeu, trebuie să se țină departe de orice religiune și să învețe și să observe cu râvnă poruncile lui Iehova. Christos Isus este marele învățător și conducător, și oamenii binevoitori se vor strânge cu bucurie laolaltă spre a recunoaște că mântuirea vine dela Iehova și dela Regele său mare care este pe tron.

Intrebări pentru studiu.

Alin. 1. Dacă o creatură incheie un legământ cu Iehova, are-va în cele din urmă aprobarea lui Iehova?

Alin. 2. Pe cine preumbresc Leviții? și cum este arătat aceasta?

Alin. 3—5. Aplică timpului prezent următoarea acuzațiune profetică a lui Iehova (Maleahi 2:8): a) „Dar voi v'ați abătut din cale“; b) „Ați făcut din Lege un prilej de cădere pentru mulți“; c) „Ați călcat legământul lui Levi“. Care au fost cauzele principale ale călcării legământului?

Alin. 6, 7. Cine sunt cei ce „n'ați păzit căile Mele, ci căutați la fața oamenilor, când tălmăciți Legea“ (versetul 9), și în ce chip? Arată cu ajutorul scripturilor respective cum i-a lăcut Iehova să fie disprețuiți și înjosiți înaintea întregului popor.

Alin. 8—10. Cine este vorbitorul în versetul 10 și cui îi vorbește? Explică motivul pentru întrebarea pusă acolo. Arată cu ajutorul Sfintei Scripturi pentru ce o astfel de situațiune n'ar fi fost permis să se desvolte niciodată.

Alin. 11, 12. Pentru ce a dat Iehova poporului lui Izrael la muntele Sinai și în Moab o interdicere și un avertisment împotriva căsătoriei cu păgâni? Ce a avut de scop acea oprire pentru timpul de atunci? Ce a fost scopul ei profetic?

Alin. 13—15. În ce înțeles a lucrat „Iuda“ de este învinovățit în versetul 11?

Alin. 16. Arată cine sunt „cel ce veghează și răspunde“ care sunt menționați în versetul 12 și care aduc un dar Domnului oștirilor. Pentru ce și cum îi va nimici Domnul din corturile lui Iacov?

Alin. 17. Ce-au făcut mai departe, după acuzațiunea din versetul 13? Și ce-a fost rezultatul scris acolo în mod profetic?

Alin. 18. Ce alt curs desmățat au urmat alții? Arată cu ajutorul scripturilor dacă sunt justificați sau scuzaibili în aceasta?

Alin. 19, 20. Explică cum și pentruce „preoții” necredincioși întrebă „pentruce?”, cum este prezis în versetul 14? Arată dacă interpretarea lor a lui Isaia 42:2 este în armonie cu alte scripturi. Compară atitudinea lor în această privință cu cea a Ierarhiei romano-catolice.

Alin. 21—25. Cum s'au purtat „preoții” necredincioși în mod necredincios față de nevasta din tinerețea lor? Când și cum a fost Iehova martor la aceasta?

Alin. 24—27. Explică și aplică versetul 15 cu ajutorul scripturilor.

Alin. 28—31. Ce este scopul profetic al declarației Domnului că urăște despărțirea în căsătorie și pentruce nu citează niciun motiv de despărțire? Aplică declarația: „Își acopere haina cu silnicie”.

Alin. 32, 33. Explică avertismentul: „De aceea, luați seama la duhul vostru, și nu fiți necredincioși!”

Alin. 34, 35. Cui sunt adresate cuvintele: „Voi oboșiți pe „Domnul prin cuvintele voastre?” Descrie cum au făcut aceasta, și după aceea au întrebat: „Cu ce L-am oboșit?”

Alin. 36—39. Cum zic potrivnicii: „Oricine face rău este bun înaintea Domnului”. Descrie modul lor de a lucra prin care zic: „Unde este Dumnezeuul judecării?”

Alin. 40. Deoarece Christos Isus și ucenicii au învățat adevărul și au urmat poruncile lui Dumnezeu, cum se explică împotrivirea față de adevăr care se arată acum în organizațiile „bisericești” din timpul prezent?

Alin. 41. Descrie lucrarea preumbrită de profetul Ilie care a fost prezisă în declarația introductivă din Maleahi 3:1. Ce a fost scopul și rezultatul acelei lucrări de pregătire? Explică rezultatul probei ce a avut loc cu ocazia terminării acelei lucrări.

Alin. 42. Care sunt așa dar faptele și stările importante pe care le-a prezis Iehova prin profetul său Maleahi? Ce se arată aici ca datoria și privilegiul aceluia care rămân într'adevăr credincioși Domnului?

(W. T. din 15 Ianuarie 1937).

INGRIJIRILE LUI IEHOVA

PARTEA I-a

„Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23).

I EHOVA a știut dela început că întreg neamul omenesc va ajunge într-o situație extrem de rea și se va întinde după viață și se va agăța de ceea ce îl poate ține în viață, și el s'a îngrijit din belșug pentru aceia care vor da atențiune Cuvântului său. Când Dumnezeu a creat pe omul perfect după chipul lui, după asemănarea sa, i-a făcut cunoscut legea sa și l-a avertizat că violarea ei va avea ca urmare moartea. Satan a condus după aceea pe om în moarte și a aruncat în fața lui Dumnezeu provocarea că niciun om nu poate dobândi viața vecinică în condițiunile fixate de Dumnezeu, deoarece niciun om nu va asculta și nu va ține legea când va fi pus la probă. Acea provocare a pus în discuțiune cuvântul și numele lui Iehova. Firește, întreaga creațiunea cerului a trebuit să știe că supremația lui Iehova a fost contestată de Satan, și de aceea s'au întrebat toți: Cine va câștiga? O parte a creaturilor îngerești au dat crezare lui Satan și s'au unit cu el pe calea disprețuirii lui Dumnezeu și a nelegiurii. Ceilalți însă au rămas credincioși și statornici în credința lor în Iehova Dumnezeu și ascultarea lor față de el. Deși Dumnezeu și-a declarat scopul de a nimici pe Satan și pe toți stăpânitorii săi nelegiuiți și a enunțat într'adevăr în acel timp această sentință de moarte, el a amânat deocamdată executarea acestei judecăți în contra lui Satan și l-a lăsat să rămână în viață pentru un timp dându-i libertatea deplină de a lucra după bunul plac, dar Dumnezeu a declarat că la timpul hotărât își va arăta puterea supremă și va face ca numele său să fie proclamat în întreg universul și astfel îl va justifica pe deplin. Biblia cuprinde darea de seamă despre cuvântul sau scopul lui Dumnezeu și face cunoscut că ceea ce a declarat el va fi împlinit. „Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am plănuit după

traducerea engleză a Bibliei: Eu am hotărât și Eu voi împlini”. „Cuvântul Meu... nu se întoarce la Mine fără rod” (Isaia 46:11; 55:11). Puțini oameni au stăruit în credința în Dumnezeu și în ascultarea de Cuvântul său. Cei mai mulți au ajuns sub stăpânirea lui Satan și au mers pe calea lui a nelegiurii. Acum neamul omenesc a ajuns punctul de strâmtorare, frică și nedumerire extremă. Îngrijirea lui Dumnezeu este singura speranță a omului, și oamenii trebuie să afle aceasta. Mărturia privitoare la numele lui Iehova trebuie vestită așuma pentruca toți oamenii cu bunăvoință și cu inimă sinceră să cunoască îngrijirea lui și să știe că Iehova este suprem, adică mai presus de toate, și este Dumnezeuul atotputernic și vecinic.

2. Dumnezeu a făcut să fie vestită printre națiuni timp de sute de ani regula sa neschimbătoare: „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Christos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Relativ, numai puțini oameni au dat atențiune acestei regule. Cei mai mulți au urmat filozofia oamenilor care vine dela Diavolul. Fiecare dorește să trăiască, însă cei mai mulți oameni au fost orbiți față de calea vieții fiindcă servii lui Satan i-au făcut să creadă că nu este moarte, ci în timpul când cineva a răposat sufletul lui, dacă este un membru al „bisericii” sau al „populațiunii catolice” și păcatele sale nu sunt ispășite, ajunge în purgatoriu, dar că pentru plată i se poate scurta timpul de suferință în acest loc și după aceea sufletul poate intra în locuința sa vecinică în fericire cerească.

3. Iehova este izvorul vieții. Nici-o creatură nu poate trăi fără permisiunea lui Dumnezeu. Iehova a trimis pe prea iubitul său Fiu pe pământ în asemănarea omului imperfect, și a permis Diavolului să

aducă asupra lui Christos Isus tot felul de probe, ba chiar și să-l acuze în mod nelegiuit de crima scârboasă a răsculării și a trădării, și să-l supue unui interogatoriu de formă și să-l condamne pe baza unor mărturii mincinoase și să-l trimită într-o moarte insultătoare prin spânzurarea pe un lemn. În toate probele acelea Isus a rămas credincios în mod neclintit lui Dumnezeu, Tatălui său, și și-a păstrat totdeauna neprihănirea față de Dumnezeu. Iehova a înviat pe Isus din moarte și i-a dăruit cel mai mare dar. Cu privire la Domnul Isus este scris: „Căci, dupăcum Tatăl are viață în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în Sine” (Ioan 5:26). Ingrijirea lui Iehova pentru neamul omenesc constă în aceea că a dăruit lui Christos Isus viață vecinică și nemurire împreună cu putere și autoritate deplină de a da viață acelor care ascultă poruncile lui Dumnezeu. Din acest motiv a zis Isus: „Eu sunt Pânea vie, care s'a pogorît din cer. Dacă mănâncă cineva din pânea aceasta, va trăi în veac; și pânea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii” (Ioan 6:51). „Isus i-a zis: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine (Ioan 14:6). Nu există altă cale spre a primi viața.”

4. Iehova a dat o mulțime de dovezi și le-a făcut să fie scrise în Cuvântul său, că el a știut sfârșitul dela început. Astăzi aceste dovezi împreună cu înțelegerea lor și a valorii lor au fost lămurite acelor care iubesc și servesc pe Iehova, și lor le-a fost impusă datoria să facă cunoscut aceste adevăruri altora prin vestirea în tot pământul a numelui lui Iehova și anunțarea îngrijirilor sale pentru om.

Drame profetice

Înainte de aceasta, cu multe veacuri Iehova a făcut pe oameni să joace rolurile împărțite lor în drame care au prezis în mod profetic scopul său și felul executării sale; aceste drame au fost conduse de Dumnezeu însuși. Acum el descoperă servilor săi credincioși și ascultători, însemnarea acelor drame. Aceste drame aruncă din diferite puncte de vedere lumină asupra scopului lui Iehova și asupra aducerii la îndeplinire a acestui scop, și această lumină luminând în fața lui Christos Isus și de acolo răsfrângându-se asupra cetei templului, o umple cu mare bucurie. Printre aceste drame profetice reprezentate și scrise de mult timp este și cea a lui Iosif și a fraților săi; și descoperirea acestei drame face să se reverse un potop de lumină în inima și mintea fiecăruia care cunoaște și servește pe Iehova; în același fel luminează el și pe alții cari prin vestirea adevărului ajung la cunoștința lui Dumnezeu și a lui Christos Isus.

6. Fiecarui copil, care a primit învățătură în ceea ce privește Biblia, i s'a povestit istoria lui Iosif și a fraților săi, nimeni însă n'a înțeles însemnarea acestei istorii fiindcă nimănui nu poate înțelege și pricepe aceste drame profetice până când nu sosește timpul rânduit, al lui Dumnezeu spre a le lămurii. Dumnezeu însuși aduce împrejurările care împlinesc aceste tablouri profetice; și apoi când toți actorii sunt pe scenă și când se poate observa rolul fiecărui actor, profetia este luminată de Domnul așa încât toți care

iubesc dreptatea și smerenia sa înțelegă evenimentele. Pare a fi la loc aici de a face mai întâiu un rezumat scurt al dramei profetice despre Iosif și frații săi și după aceea să examinăm textele Sfintei Scripturi mai amănunțit. Un tablou minunat este înaintea ochilor noștri, care mișcă inima fiecăruia care iubeste și servește pe Iehova Dumnezeu. El descoperă îngrijirea minunată a lui Iehova la care s'a cugetat în bunătața sa plină de iubire, în favoarea creaturilor sale, și este de cea mai mare importanță de a avea o înțelegere și o apreciere adevărată a îngrijirilor lui Dumnezeu.

7. Iacob a fost nepotul lui Avraam, și din mila lui Dumnezeu a moștenit dela bunicul său dreptul de întâi născut. Imprejurările care au însoțit nașterea lui Iosif și primele sale experiențe ne fac cu puțință să aruncăm o privire mai bună asupra dramei profetice în timp ce se desfășură, și de aceea se va cerceta aici întrucâtva origina lui Iosif. Tatăl lui pământesc a fost Iacob, și tatăl lui Iacob a fost Isac. Când Isac a fost de 131 de ani și fiul său Iacob un om copt de vârstă, a dat fiului său binecuvântarea de întâi născut. Esau, fratele gemen al lui Iacob, l-a persecutat din pricina acestei binecuvântări, și de aceea a fugit Iacob la Laban în țara Siriei, și acolo și-a luat de soție pe Lea, o fată a lui Laban. Mai târziu Laban i-a dat de soție și pe Rahela. Din cauză că femeile sale au fost timp oarecare sterpe, Iacob a avut, cu consimțământul lor, două fiitoare. Tusaltru femeile i-au născut copii. Rahela a fost mult timp stearpă, și în acest timp Lea a născut lui Iacob șase fii. Rahela a fost foarte întristată din pricină că a fost stearpă. La timpul său însă Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile și i-a luat ocară: „Dumnezeu Și-a adus aminte de Rahela, a ascultat-o, și a făcut-o să aibă copii. Ea a rămas însărcinată, și a născut un fiu; și a zis: Mi-a luat Dumnezeu ocară!” Și i-a pus numele Iosif (A-daos), zicând: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!” (Geneza 30:22—24).

(Urmează)

Intrebări pentru studiu

Alin. 1. Arată motivul pentru ce s'a îngrijit Iehova de aceia care vor fi cu luare-aminte la cuvântul său. Cum a fost tras la îndoială cuvântul și numele lui Iehova? Cum a procedat Iehova în această chestiune și pentru ce? Cu ce rezultat? Ce mărturie trebuie pusă acum? Ce este scopul ei?

Alin. 2. Când și cui se aplică regula scrisă în Romani 6:25? Observatu-s'a această regulă?

Alin. 3. Pentru ce este viața veșnică un dar plin de har al lui Dumnezeu? Explică cuvintele „în Isus Hristos, Domnul nostru”?

Alin. 4. Cui și în ce chip i-a dat Iehova dovezi despre proștiința sa și i-a făcut cunoscut îngrijirile sale pentru oameni? În ce scop s'a făcut aceasta?

Alin. 5, 6. Ce scop a urmărit Iehova prin evenimentele conduse de el în timpurile vechi și prin raportul despre ele pe care le-a făcut să fie scrise în Cuvântul său? Când și cui i-a descoperit Iehova aplicarea acestor drame profetice? Cum și în ce scop?

Alin. 7, 8. Relatează împrejurările care au însoțit nașterea și primele experiențe ale lui Iosif și Beniamin.